Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 492 van 23 september 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. ZALAN**
Voskenslaan 34
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 december 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. ZALAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 december 2023 België binnen in het bezit van een identiteitskaart en verzoekt op 11 december 2023 om internationale bescherming. Op 20 oktober 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 december 2025 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"(…)

A. Feitenrelaas

U, S(…) S(…) A(…) Al-R(…) (°(…)2000), verklaart over de Irakese nationaliteit te beschikken. U bent een Arabier en moslima afkomstig uit de stad Bagdad. Hier verbleef u in de wijk Al Bayaa. U ging er naar school tot het eerste jaar secundair. Na het overlijden van uw ouders – uw vader was ziek en uw moeder kwam om het leven bij een explosie in Syrië onderweg naar Mekka – bleef u in uw ouderlijk huis wonen met twee van uw broers. Uw derde broer verblijft in Kerbala. Uw zus verblijft in België. Zij kwam naar hier op basis van gezinshereniging. Sinds het overlijden van uw ouders was uw paternale oom verantwoordelijk over u. Hij woonde dichtbij u.

Uw oom was zeer dominant en controlerend. Hij liet u stoppen met school, zei welke kledij u moest dragen, liet u niet veel buiten komen en wilde u uithuwelijken. Er kwamen verschillende huwelijkskandidaten over de vloer, maar u weigerde telkens. Hierdoor werd uw oom keer op keer zeer kwaad en sloeg hij u.

Op een dag had de zoon van deze oom iemand aangereden die overleed. Dit geschil werd tussen de twee stammen geregeld. De familie/stam van de overledene wilde de overlevering van uw neef, maar uw oom stemde hier niet mee in om uw neef te beschermen. Vervolgens werd fasliya afgesproken, wat betekent dat een meisje uitgehuwelijkt wordt aan de familie van de overledene. Daar uw oom zijn twee dochters reeds gehuwd waren, zou u dit worden. U weigerde, maar dit was tevergeefs. U sprak met een vriendin van u, die tevens ook uw buurvrouw was. U vertelde haar dat u geen andere keuze had dan zelfmoord plegen. Zij maande u aan dit niet te doen, maar te vluchten. Zij zou hierbij helpen. Toen iedereen sliep haalde ze u op en bracht u naar haar familie in de wijk Al Gazaliya. Haar familie kende uw ouders en was bereid u te helpen. U bleef een maand en tien dagen bij hen terwijl uw vertrek geregeld werd.

Uiteindelijk vertrok u op 18 mei 2023 en nam u het vliegtuig voor eerst een korte en daarna een lange vlucht. U weet niet in welke landen u terecht kwam. Hierna bracht de smokkelaar u naar een huis in het bos samen met anderen. Hier verbleef u een langere tijd. Vervolgens werd u naar een plaats gebracht waar de smokkelaar een ticket voor u zou kopen voor de boot. U bleef wachten, maar de smokkelaar kwam niet meer terug. U hoorde iemand telefoneren in het Arabisch en vroeg deze persoon waar u was. Het bleek België te zijn. Deze persoon bracht u uiteindelijk naar een treinstation waar uw schoonbroer u kwam ophalen. Sindsdien verblijft u in België bij uw schoonbroer en uw zus. Daar uw zus kanker heeft, doet u het huishouden en zorgt voor de kinderen. Op 11 december 2023 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door uw oom, daar u weggelopen bent van huis en weigerde om uitgehuwelijkt te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de overlijdensakte van uw moeder en enkele foto's en een video van de explosie waarbij ze om het leven kwam, foto's van uw blauwe plekken en uw kledij in Irak, een nieuwsbericht van een vrouw die in Irak gedood werd nadat ze thuis was weggelopen, medische documenten en enkele foto's van uw zus in België, drie attesten inzake de hulp die u levert in het gezin van uw zus, en enkele documenten en foto's inzake uw scholing, taallessen, vrijwilligerswerk en leven in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door uw oom, daar u weggelopen bent van huis en weigerde om uitgehuwelijkt te worden. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw identiteit. U gaf aan dat u met uw paspoort vertrok uit Irak en het vliegtuig nam, echter zou de smokkelaar dit paspoort nadien

ingehouden hebben (CGVS, p.8). Dit betreffen echter blote beweringen langs uw zijde. Een paspoort is nochtans een essentieel document waarin, behalve iemands persoonsgegevens, ook informatie vervat zit aangaande het moment van vertrek, reisweg, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsstatus ginds. Even goed houdt u uw paspoort dan ook moedwillig achter om zo bepaalde essentiële, in het paspoort vervatte, informatie te verbergen. Voorts legt u evenmin andere identiteitsdocumenten neer. Dat u uw identiteit op geen enkele manier staaft, houdt reeds een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid.

Vervolgens linkt u uw problemen aan het overlijden van uw beide ouders. Er dient echter opgemerkt te worden dat u omtrent het overlijden van uw vader helemaal niets voorlegt ter staving. Wat betreft uw moeders overlijden legt u nochtans wel een overlijdensakte neer. U toont bijgevolg op geen enkele manier aan dat uw vader effectief zou overleden zijn. Dat uw paternale oom dan ook de verantwoordelijkheid over u in handen zou gekregen hebben, blijft een blote bewering langs uw kant. Dit maakt dat de geloofwaardigheid van de kern van uw vermeende problemen reeds op wankele schroeven komt te staan.

Voorts kunt u slechts summiere informatie verschaffen over de hele situatie waarbij uw neef iemand zou aangereden hebben en de familie van de overledene. Zo bent u amper in staat dit incident te situeren. In eerste instantie stelde u dat u niet herinnert wanneer het was, en dat u zelf heel verward was (CGVS, p.12). Doorgevraagd naar iets van tijdssituering poneert u vervolgens dat het in 2023 was in dezelfde maand dat u wegliep van huis. Op de vraag hoelang hierna deze familie of stam naar het huis van uw oom kwam, antwoordde u louter dat het kort erna was. Indien desbetreffende situatie echter de aanleiding betreft van uw problemen en het verlaten van uw land van herkomst, doet het de wenkbrauwen fronsen dat u hieromtrent slechts dergelijke vage verklaringen kunt afleggen. Het is immers niet onlogisch te verwachten dat u zou onthouden wanneer uw problemen begonnen zouden zijn, en wanneer u diende te vluchten uit uw huis. Deze vaststelling zet zich louter verder op het moment dat er u vragen werden gesteld over deze familie of stam. Zo kent u de naam van hun stam, maar heeft u verder geen enkele bijkomende informatie omtrent hen. U heeft geen idee waar ze wonen en zelfs de naam van de persoon die overleed door toedoen van uw neef kent u niet. Dat u echter nooit de overledene zijn naam zou vernomen hebben, tart alle verbeelding. Dat u bovendien zelf nooit verdere informatie zou hebben proberen verkrijgen inzake de familie aan wie u zou uitgehuwelijkt worden, en dus klaarblijkelijk geen verdere interesse zou hebben getoond in wat in wezen uw eigen asielmotieven zijn, mag uiterste verbazing heten. Het feit dat u niet verder geraakt dan zo'n weinig doorleefde verklaringen doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien dient nog aangestipt te worden dat u het incident waarbij uw neef iemand zou aangereden hebben die overleed wederom op geen enkele manier staaft. U beroept zich hieromtrent dan ook op blote beweringen, en levert geen bewijs van dit vermeende incident, noch van de stammenovereenkomst achteraf. De afwezigheid van enige verdere documenten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen louter verder.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u zelf nooit enige poging deed om te vluchten en u hier bovendien niet eens over leek nagedacht te hebben of dit overwogen te hebben. Het enige waar u aan kon denken, was zelfmoord, zo stelde u (CGVS, p.14). Dat u echter niet eerst alle andere opties zou uitpluizen, doet bevreemdend aan. Het is immers niet onlogisch te verwachten dat u op zoek zou gaan naar alternatieven, zeker daar u toegang had tot de gsm van de vrouw van broer (CGVS, p.8). Zo kon u op zoek gaan naar vluchthuizen, kon u praten met uw buurvrouw op zoek naar hulp of vragen aan uw broers om toch een poging te wagen om tegen uw oom in te gaan. Dat u slechts dacht aan vluchten toen uw buurvrouw dit zelf voorstelde aan u (CGVS, p.14), kan weinig overtuigen gezien de omstandigheden. Waar u stelde dat uw broer niets konden doen en dat uw oom toch zou gedaan hebben wat hij wilde, neemt niet weg dat uw broers niet minstens een poging konden wagen. Zeker daar zij evenmin leuk vonden wat gebeurde.

Verder stelt u het handelen van uw oom weinig aannemelijk voor. Zo zou hij na de stammenovereenkomst naar u gekomen zijn en gezegd hebben dat u zich moest klaarmaken en dat hij u de volgende dag zou meenemen naar de andere familie (CGVS, p.13). Dat hij u na deze mededeling echter wederom zonder enige concrete supervisie in uw huis achterliet, houdt geen steek. U had in het verleden volgens uw verklaringen reeds verschillende keren huwelijksaanzoeken geweigerd, waardoor reeds klaar en duidelijk was dat u niet wilde trouwen. Bijgevolg was het risico op ontsnapping na dergelijke mededeling dan ook wel zeer groot. U kon dergelijk huwelijk onder de praktijk van fasliya immers niet zomaar weigeren. Dat hij dan ook geen enkele voorzorgsmaatregelen nam door u minstens mee te nemen naar huis zodat hij kon toezien op uw aanwezigheid, strookt op geen enkele manier. Zeker daar dergelijke stammenovereenkomst voor hem dermate belangrijk was gezien zijn zoon de schuldige was in deze situatie. Indien hij u bijgevolg niet zou kunnen overleveren, zou hij dan ook in zeer grote problemen terecht komen en zou de stammenovereenkomst niet kunnen worden uitgevoerd. Dat hij hier dan ook niet op geanticipeerd zou hebben met uw verleden, rijmt niet, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit haalt.

Tevens dienen grote vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaringen inzake uw vertrek en reisroute. Zo verklaarde u dat de familie van uw buurvrouw, oude vrienden van uw ouders, u hielpen om uw vertrek te regelen en zelfs een deel van uw reis betaalden (CGVS, p.14). Gevraagd waarom zij u zo'n grote gunst zouden doen, stelde u dat ze uw moeder en vader kenden, hielden van hen en uit liefde voor uw ouders besloten u te helpen. Dat deze familie echter danig groot risico zou nemen louter uit een oude liefde voor uw ouders, lijkt wel zeer disproportioneel. Enerzijds is het hierbij merkwaardig dat ze zomaar zouden ingaan tegen de stammencultuur, die zo aanwezig is volgens uw verklaringen in Irak en boven de gewone wet staat (CGVS, p.13). Anderzijds kunnen hun daden weinig in overeenstemming worden gebracht met de problemen die ze zouden kunnen krijgen indien hun steun voor u aan het licht zou komen. Deze problemen zouden immens zijn, daar ze volgens uw verklaringen na uw vertrek ook niet meer wilden dat u hen contacteerde zodat niets zou uitlekken (CGVS, p.15). Dat ze voor u dan ook alles op het spel zouden zetten, kan weinig overtuigen. Voorts gaf u aan dat er met de smokkelaar afgesproken was om naar het Verenigd Koninkrijk (VK) te gaan, daar u schrik had dat uw oom u in België zou vinden en doden (CGVS, p.9). Hoe de kans echter groter was dat uw oom u in België zou vinden dan in het VK blijft een raadsel. Bovendien kwam u uiteindelijk toch in België terecht, maar zijn uw verklaringen hieromtrent weinig aannemelijk. Zo zou de smokkelaar een ticket zijn gaan kopen voor de boot, maar kwam hij nooit meer terug (CGVS, p.10). Wanneer u op dat moment iemand in de buurt in het Arabisch hoorde telefoneren, vroeg u waar u was en zei deze persoon u dat u in België was. Vervolgens hielp deze persoon u door te bellen naar uw schoonbroer en zus. Toen u vervolgens zag dat uw zus ziek was, besloot u toch in België te blijven. Vooreerst dient bemerkt te worden dat uw verhaal samenhangt met wel zeer veel toevalligheden. Dat u net toevallig in België wordt achtergelaten door de smokkelaar zonder dat u hiervan op de hoogte was terwijl uw zus hier verblijft, doet ten zeerste bevreemdend aan. Tevens zou u geen enkel land noch enige plaatsnaam kennen van de plekken waar u passeerde op uw reisroute (CGVS, p.9-10, 18). Dat u echter geen enkele notie heeft van het land waar u een tussenstop maakte op uw vliegreis, noch van het land waar u met het tweede vliegtuig landde, is ongeloofwaardig. Zelfs indien u de taal van deze landen niet zou spreken, zijn er genoeg momenten of aanwijzingen waarvan u dit zou kunnen afleiden of opmerken. Dit wordt immers meermaals afgeroepen in het vliegtuig en staat voldoende in het Latijnse alfabet geafficheerd in het merendeel van de luchthavens of landen. Ook het gegeven dat u geen enkele notie had van het feit dat u plots in België was, houdt geen steek. U lijkt zich dan ook te verschuilen achter onwetendheid om de ware toedracht van uw reisroute te verbergen, hetgeen uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Het CGVS merkt nog op dat het ook wel zeer toevallig is dat u net in België komt op een moment dat uw zus uw hulp in haar gezin goed kan gebruiken. Het vermoeden bestaat dan ook dat u naar België bent gekomen om uw zus te helpen in haar huidige situatie.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat u ook over de nasleep van uw problemen geen enkele informatie kunt verschaffen. U stelt met niemand in Irak nog contact te hebben, echter hadden uw zus en schoonbroer wel nog contacten in Irak. Zo heeft uw schoonbroer af en toe contact met zijn eigen familie, en hoorden uw zus en schoonbroer van uw broers dat u vertrokken was uit Irak (CGVS, p.10, 15). Dat uw zus dan ook nooit meer enig contact zou hebben opgenomen met uw broers om te vragen naar u, al is het om de schijn te wekken dat u niet in België bent, of om te vragen naar de nasleep van de problemen, is weinig aannemelijk. Uw broers zouden immers evengoed in de problemen kunnen komen daar u gevlucht bent. Dat uw zus hieromtrent dan ook nooit meer iets zou gevraagd hebben, doet de wenkbrauwen danig fronsen. De pure desinteresse in de nasleep van dit conflict en het welbevinden van uw broer, die aldaar nog aanwezig zijn, doet de geloofwaardigheid van uw motieven verder kelderen.

Waar u nog opwierp dat u in Irak ook gedood zou worden door uw oom daar u weggelopen bent van huis, dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u zomaar wegliep van huis daar u de oorzaak van uw vermeend weglopen niet aannemelijk maakt. Bijgevolg kan u evengoed met medeweten en de goedkeuring van uw familie naar het buitenland zijn gestuurd. Er kan dan ook geen vrees in uw hoofde bij een terugkeer worden vastgesteld gelinkt aan dit vermeend weglopen van huis.

Wat betreft de situatie waarin u een grote hulp vormt voor uw zus haar gezin gezien haar ziekte, bemerkt het CGVS, hoe lovenswaardig dit ook is, dat dit geen uitstaan heeft met de procedure van internationale bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De overlijdensakte van uw moeder en de foto's en de video inzake de explosie waarbij ze om het leven kwam, staven louter uw moeders overlijden, hetgeen hier niet betwist wordt. Het nieuwsbericht waarin gesproken wordt over een vrouw die gedood werd, omdat ze thuis was weggelopen, toont niet aan dat u zou weggelopen zijn van huis, noch dat elke weggelopen vrouw zou gedood worden. Dit nieuwbericht levert dan ook geen bewijswaarde voor uw persoonlijke asielmotieven. De foto die u voorlegde waarop u te zien bent in bedekte kledij toont op geen enkele manier aan dat u onderdrukt werd door uw oom. Deze foto kan van eender welk moment dateren waarop u evengoed eenmalig deze kledij zou gedragen hebben. Voorts legde u ook foto's neer waarop u te zien bent met verschillende blauwe plekken. Waar het CGVS geen afbreuk wenst

te doen aan de ernst van dergelijke blauwe plekken, dient aangestipt te worden dat deze foto's geenszins een bewijs leveren voor de oorzaak van deze blauwe plekken. Ze kunnen dan ook niet aantonen dat ze veroorzaakt werden door uw oom. Waar u nog enkele medische attesten en foto's voorlegt inzake uw zus haar ziekte en enkele attesten die bevestigen dat u een grote hulp bent in haar gezin, dient zoals supra opgemerkt worden dat de medische situatie van uw zus, noch uw hulp, hoe lovenswaardig ook, geen uitstaan heeft met internationale bescherming. Dit geldt evenzeer voor de documenten en foto's inzake uw activiteiten in België. Waar uw engagement als vrijwilliger bij verschillende organisaties geprezen wordt, en u lessen Nederlands volgt, betekent dit wederom niet dat u bij een terugkeer naar Irak een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, hetgeen het voorwerp uitmaakt van de procedure van internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op https:// www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247 of https://www.refworld.org) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024 of https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak._veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of https://www.cgvs.be/nl). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Proiraanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (ISIS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging die uitgaat van IS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. De laatste terroristische aanslag was in januari 2021, toen twee zelfmoordterroristen 32 mensen doodden. Volgens het EUAA rapport "Security Situation", dat de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bestrijkt, heeft ISIS nog steeds bolwerken in het Tarmiya-district, ten noorden van Bagdad, en voert het lichte aanvallen uit op ISF in de vorm van moordaanslagen of hinderlagen met handvuurwapens en geïmproviseerde explosieven (IED's). Om nog onbekende redenen is het Tarmiya-district een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt ISIS er nog steeds in zijn cellen in het noorden van de Bagdadse gordels te bevoorraden.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen.

Vanaf oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten reageerden hardhandig

op degenen die betrokken waren bij de protesten tegen de regering. Er braken gewelddadige botsingen uit tussen demonstranten enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Rond maart 2020 verloor de protestbeweging aan kracht door de gezondheidscrisis in verband met de Covid-19-epidemie, waardoor het aantal demonstranten op straat sterk afnam. Kleinschalige demonstraties bleven plaatsvinden, soms gepaard gaand met geweld, tot 2022. Deze protesten eindigden in augustus, nadat demonstranten het parlement en het presidentiële paleis waren binnengedrongen als reactie op de terugtrekking van Moqtada Al Sadr uit de politiek en om te protesteren tegen de mogelijke benoeming van Al Sudani tot premier. Hierna is de beweging volledig tot stilstand gekomen en kunnen de demonstraties tot het verleden gerekend worden. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaken is echter zeer laag gebleven. Sinds januari 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten geleidelijk afgenomen en bedraagt nu minder dan 20 per maand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiitische milities en criminele organisaties achter politiek en crimineel geweld zitten, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en de provincie Bagdad betreft, zullen er op 31 december 2024 naar schatting 96.216 terugkerenden en 42.000 ontheemden zijn in de andere provincies van het land.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Bagdad wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota van 20 januari 2026 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van (oud) artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens (oud) artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoekster heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 9 februari 2026 gemeld dat ze bezwaar maakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in (oud) artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*"

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9, tweede lid, f), 10, eerste lid, d) en 15, a) en b) van de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU), van de (oude) artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 en van de artikelen 1, 2, 5, 10 en 11 van het Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen (CEDAW), ondertekend te New York op 18 december 1979 en goedgekeurd bij wet van 10 juli 1985 (hierna: het VN-Vrouwenverdrag).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing, en gaat achtereenvolgens in op (i) de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen document voorlegt ter staving van haar identiteit, en het feit dat de verwerende partij rekening houdt met de mogelijkheid dat ze haar paspoort moedwillig achterhoudt, (ii) de vaststelling in de bestreden beslissing dat ze geen overtuigingsstukken voorlegt van het overlijden van haar vader, (iii) de verantwoordelijkheid van haar paternale oom over haar, (iv) de vaststelling

in de bestreden beslissing dat ze slechts summiere informatie kan verschaffen over het incident waarbij haar neef iemand van een andere familie zou hebben aangereden, (v) eremoorden in Irak, (vi) huiselijk geweld in Irak, (vii) bescherming door de staat tegen bloedvetes en tribale geschillen en geweld, (viii) haar verklaring dat ze aan zelfmoord dacht en geen poging deed om te vluchten of daar nog maar aan dacht, (ix) haar behoren tot een sociale groep, (x) haar verklaringen dat ze plande naar het Verenigd Koninkrijk te gaan en niet naar België en dat ze niet wist dat ze in België was, (xi) haar verklaringen volgens dewelke haar oom haar achterliet zonder supervisie en de familie van de buurvrouw haar geholpen heeft bij haar vlucht, (xii) het ontbreken van stukken die haar verhaal staven, (xiii) de verzoeningsovereenkomst tussen de stammen die zij thans bij haar verzoekschrift voegt, (xiv) de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan nadat ze is weggelopen, (xv) de vraag of haar broers haar kunnen helpen, (xvi) het risico dat zij loopt bij terugkeer naar Irak en (xvii) haar leven in België.

Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling, en minstens haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster, blijkens de inventaris, de volgende stavingsstukken:
"*1. Irakese identiteitskaart S*(…) *A*(…)
2. Attest van immatriculatie S(…) *A*(…)
3. Overlijdensakte vader
4. The project on Middle East political science, The politics of post-conflict reconstruction, 2018, p24.
5. Independent Advisory Group on Country Information, Country Policy and Information Note Iraq: Blood feuds, Honour crimes and Tribal violence, july 2024, p 14.
6. United Nations and population fund for Iraq and funding from Canada and Sweden, The national strategy to combat violence against women and girls 2018-2023, pagina 19
7. Verwondingen S(…)
8. UN Universal Periodic review of Iraq against women and girls in Iraq, Gender-Based Violence and Discrimination Against, 2019, p 2.
9. United Nations, proposed amendments to iraq's Personal Status Law risk eroding rights of women and children: UN experts, 2024.
10. Verwondingen S(…)
11. United Nations, UN in Iraq marks 16 days of activism to end violence against women and girls, 2024.
12. Arab reporters for investigative journalism, arij impact, Octobre 2024.
13. Amnesty International, Iraq Submission to the un committee on the elimination of discrimination against women, 2025, 4.
14. UN Women, UNDP, UNFPA, Iraq gender justice & the law, 2018, p15.
15. Ibrahim Al-Marashi, Iraqi women still live the legacy of gender-based violence, 2023, p2.
16. United Nations Assistance Mission for Iraq and Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, Accountability for Domestic violence in Iraq: Promoting justice and non-discrimination, 2024, 2.
17. United nations general assembly Human rights council, The Human Rights Situation of Women and Girls in Iraq, 2025, p2.
18. The organization of women's freedom in Iraq, Tribal killings of women must be tried under anti-terrorism laws, Novembre 2018.
19. Human rights office of the high commissioner for Human Rights and UN, 2010 Report on Human rights in Iraq, UMAMI Human rights Office Baghdad, 2011. Case study domestic violence, p33
20. Country policy and information note: Iraq blood feuds, honour crimes and tribal violence, Iraq, November 2025, p 2.
21. Human Rights Watch, At a crossroads human rights in Iraq eight years after the US-led invasion, 2011, p5.
22. Violence against wome in Iraq: between practice and legislation, 2020, p 2.
23. Stammen verzoeningsovereenkomst
24. European Union Agency for Asylum, Iraq Arab tribes and customary law, April 2023, p 50.
25. Arrestatiebevel neef S(…)
26. Vogelvrij verklaring S(…)
27. Human Rights Council, Report of the special rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to Iraq, 2018, p 10.
28. Choman H., Iraq 20 years on: insider reflections on the war and its aftermath, p2.
29. Iraq: action must be taken on gender-based violence after murder of tiba Ali by her father
30. Famous Iraqi YouTuber kills daughter after seeing her standing with stranger
31. Verklaring broers S(…)
32. Verklaring schoonzus S(…)
33. Identiteitskaarten schoonbroer en zus
34. Attest gezinssamenstelling

35. The Universal Periodic Review (UPR), Humanists condemn Iraq's refusal to protect women and girls in UPR response, 2025.
36. Foto's zus S(…)
37. Verklaring Hand-in-Hand
38. Verklaring op eer C(…) *B*(…)
39. Verklaring dokter
40. Verzoekster is mantelzorger
41. Steunbrief van M(…) *D*(…) *B*(…)
42. Steunbrief van C(…) *C*(…)
43. Verklaring school neefjes en nichtjes
44. Verklaring basisschool
45. Kleren die verzoekster in België draagt
46. Kleren die verzoekster in Irak draagt
47. Vrijwilligerswerk
48. Vrijwilliger bij Refu
49. Vrijwilliger Bouillon Groei-on
50. Uitstap
51. Diploma 'Technisch lezen en schrijven 1'
52. Diploma 'Latijns schrift basiseducatie'

3.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij ze volgende nieuwe stukken voegt:
- stuk 1: foto's van het huis van haar broer genomen in maart 2026 omwille van de oorlog
- stuk 2: nieuwsberichten over de situatie in Irak
- stuk 3: de bevestiging van een afspraak in het ziekenhuis op naam van haar zus.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens (oud) artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 1, 2, 5, 10 en 11 van het VN-Vrouwenverdrag, doch geeft ze niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht.

3.3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adviseur van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Aangaande verzoeksters verwijzing naar de artikelen 9, lid 2, f), 10, eerste lid, d) en 15, a) en b) van de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen werden omgezet in respectievelijk de artikelen 48/3, §§ 2 en 4 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96,

Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Ze kan derhalve de schending van voormelde bepalingen van de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.4. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. Beoordeling in het licht van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Irak, uit vrees gedood te worden door haar oom, omdat zij weggelopen is van huis en weigerde om uitgehuwelijkt te worden.

De Raad is na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk weet te maken.

Vooreerst merkt de Raad op dat, waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster geen enkel document neerlegt ter staving van haar identiteit, zij bij haar verzoekschrift fotokopieën van haar identiteitskaart en attest van immatriculatie voegt (stukkenbundel verzoekster, stukken 1 en 2), waarin volgens haar haar gegevens duidelijk beschreven staan. Nog daargelaten dat verzoekster niet toelicht, laat staan aannemelijk maakt, waarom zij een dermate belangrijk document als haar identiteitskaart niet eerder neerlegde, blijft de vaststelling dat zij nalaat haar paspoort voor te leggen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, beperkt verzoekster zich tot blote beweringen waar zij aangeeft dat zij met haar paspoort het vliegtuig nam uit Irak, maar de smokkelaar dit nadien inhield (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoekster ontkent in haar verzoekschrift louter dat ze haar paspoort moedwillig zou achterhouden, en stelt op algemene wijze dat mensen die voor hun leven vluchten niet kunnen discussiëren met smokkelaars en dat vluchtelingen luisteren naar smokkelaars en doen wat er van hen wordt gevraagd. Met dergelijk betoog kan verzoekster echter geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat zij, door het ontbreken van haar paspoort, geen zicht biedt op het moment van haar vertrek, haar reisweg en haar eventuele eerdere plaatsen van verblijf.

De Raad treedt de adviseur van de commissaris-generaal vervolgens bij waar zij als volgt motiveert dat verzoekster slechts summiere informatie kan verschaffen over de situatie waarbij haar neef iemand aangereden zou hebben en over de familie van de overledene:
"*Zo bent u amper in staat dit incident te situeren. In eerste instantie stelde u dat u niet herinnert wanneer het was, en dat u zelf heel verward was (CGVS, p.12). Doorgevraagd naar iets van tijdssituering poneert u vervolgens dat het in 2023 was in dezelfde maand dat u wegliep van huis. Op de vraag hoelang hierna deze familie of stam naar het huis van uw oom kwam, antwoordde u louter dat het kort erna was. Indien desbetreffende situatie echter de aanleiding betreft van uw problemen en het verlaten van uw land van herkomst, doet het de wenkbrauwen fronsen dat u hieromtrent slechts dergelijke vage verklaringen kunt afleggen. Het is immers niet onlogisch te verwachten dat u zou onthouden wanneer uw problemen begonnen zouden zijn, en wanneer u diende te vluchten uit uw huis. Deze vaststelling zet zich louter verder op het moment dat er u vragen werden gesteld over deze familie of stam. Zo kent u de naam van hun stam, maar heeft u verder geen enkele bijkomende informatie omtrent hen. U heeft geen idee waar ze wonen en zelfs de naam van de persoon die overleed door toedoen van uw neef kent u niet. Dat u echter nooit de overledene zijn naam zou vernomen hebben, tart alle verbeelding. Dat u bovendien zelf nooit verdere informatie zou hebben proberen verkrijgen inzake de familie aan wie u zou uitgehuwelijkt worden, en dus klaarblijkelijk geen verdere interesse zou hebben getoond in wat in wezen uw eigen asielmotieven zijn, mag uiterste verbazing heten. Het feit dat u niet verder geraakt dan zo'n weinig doorleefde verklaringen doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien dient nog aangestipt te worden dat u het incident waarbij uw neef iemand zou aangereden hebben die overleed wederom op geen enkele manier staaft. U beroept zich hieromtrent dan ook op blote beweringen, en levert geen bewijs van dit vermeende incident, noch van de stammenovereenkomst achteraf. De afwezigheid van enige verdere documenten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen louter verder.*"

Waar verzoekster ter verschoning van haar beperkte kennis in dit verband stelt dat zij op jonge leeftijd gestopt is met naar school te gaan, merkt de Raad op dat verzoekster niet op zeer jonge leeftijd gestopt is met school, daar zij verklaart tot het eerste jaar van het secundair onderwijs, het zevende jaar, naar school te zijn gegaan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

Verzoekster verwijst in dit verband tevens naar algemene informatie aangaande de positie van de vrouw in de Iraakse samenleving (stukkenbundel verzoekster, stukken 8 en 9), op grond waarvan zij stelt dat vrouwen binnen haar familie en cultuur niet verwacht worden zich kritisch op te stellen, vragen te stellen of kennis te hebben van bepaalde gebeurtenissen, er systematisch misbruik wordt gemaakt van hen en het tonen van

een zelfstandige mening vaak als ongepast gedrag wordt beschouwd. Zij meent dat tegen deze achtergrond verklaard kan worden waarom ze het incident niet heeft kunnen beschrijven en geen informatie heeft over de betrokken personen. De Raad merkt in dit kader op dat, zelfs zo verzoekster hierover niet geïnformeerd zou zijn door de rest van haar familie, nog steeds van haar verwacht kan worden dat zij zich zelf terdege informeert over de gebeurtenissen die haar ertoe gebracht hebben haar land van herkomst te verlaten. Verzoekster kan haar beperkte kennis niet vergoelijken of verschonen door te verwijzen naar de positie van de vrouw in de Iraakse maatschappij, temeer uit haar verklaringen blijkt dat zij wel het initiatief nam om hulp te zoeken bij haar buurvrouw, zij toegang had tot de gsm van de vrouw van haar broer en zij verklaart dat de vrouwen van haar broers evenzeer op de hoogte waren van haar problemen (AD*,* stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8 en 16). Tevens blijkt dat de vriendin die verzoekster geholpen zou hebben op de hoogte was van de problemen omdat ze in de buurt woonde, waardoor verzoekster ook via haar meer informatie zou kunnen vergaard hebben (*Ibid.*, p. 13-14). Waar zij stelt dat telkens zij getracht heeft meer informatie te krijgen over de persoon met wie ze zou trouwen, ze op een muur botste en geen informatie kreeg, blijkt niet uit haar verklaringen welke pogingen zij hiertoe ondernomen heeft. Bovendien mag, hoe dan ook, van verzoekster verwacht worden dat zij over een dermate ingrijpend gebeuren als het vertrek uit haar land van herkomst, alsook de gebeurtenissen die daartoe rechtstreeks aanleiding zouden hebben gegeven, precieze en volledige verklaringen kan afleggen. Verder geeft zij nog een theoretische uiteenzetting omtrent eremoorden in Irak, huiselijk geweld in Irak en de bescherming door de staat bij tribale geschillen en bloedvetes, waarbij zij andermaal verwijst naar algemene informatie (stukkenbundel verzoekster, stukken 5, 8, 11-17 en 20), doch dit volstaat evenmin ter weerlegging van bovenstaande pertinente en concrete motieven.

Verzoekster kan verder niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat het de eerste keer was dat zij hierover gehoord werd, daar blijkt dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar relaas reeds summier uiteengezet heeft (AD, stuk 7, vragenlijst CGVS). Waar zij stelt dat zij nooit de kans heeft gehad om een degelijke opleiding te volgen en daardoor niet beschikt over de mogelijkheid om gebeurtenissen op een gestructureerde of analytische manier te verwoorden, herhaalt de Raad dat blijkt dat verzoekster tot het eerste middelbaar naar school is gegaan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verder heeft verzoekster op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van de emoties en gevoelens, die zij beweerdelijk voelt bij het oproepen van herinneringen aan het betreffende incident, niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de gevoerde procedure, noch om enige andere reden. Verzoekster concretiseert in dit verband niet waar of op welke wijze deze emoties van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat ze zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Bovendien werd er doorheen het persoonlijk onderhoud aan verzoekster gevraagd of ze zich goed voelde, waarop ze steeds positief antwoordde. Verzoekster bevestigde tevens aan het eind van haar persoonlijk onderhoud alles te hebben kunnen vertellen wat ze wou vertellen (*Ibid.*, p. 3, 10 en 18). De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Voorts wordt in de bestreden beslissing door de adviseur van de commissaris-generaal met reden het volgende uiteengezet:
"*Daarnaast is het opmerkelijk dat u zelf nooit enige poging deed om te vluchten en u hier bovendien niet eens over leek nagedacht te hebben of dit overwogen te hebben. Het enige waar u aan kon denken, was zelfmoord, zo stelde u (CGVS, p.14). Dat u echter niet eerst alle andere opties zou uitpluizen, doet bevreemdend aan. Het is immers niet onlogisch te verwachten dat u op zoek zou gaan naar alternatieven, zeker daar u toegang had tot de gsm van de vrouw van broer (CGVS, p.8). Zo kon u op zoek gaan naar vluchthuizen, kon u praten met uw buurvrouw op zoek naar hulp of vragen aan uw broers om toch een poging te wagen om tegen uw oom in te gaan. Dat u slechts dacht aan vluchten toen uw buurvrouw dit zelf voorstelde aan u (CGVS, p.14), kan weinig overtuigen gezien de omstandigheden. Waar u stelde dat uw broer niets konden doen en dat uw oom toch zou gedaan hebben wat hij wilde, neemt niet weg dat uw broers niet minstens een poging konden wagen. Zeker daar zij evenmin leuk vonden wat gebeurde*."

Waar verzoekster in haar verzoekschrift louter herhaalt dat zij geen andere uitweg zag dan zelfmoord en stelt dat niemand zijn leven wil doorbrengen "*in een toestand die neerkomt op slavernij*", brengt zij geen concrete elementen aan ter weerlegging van bovenstaande motieven. Waar zij zich afvraagt wat ze, ondanks haar toegang tot het internet, had kunnen doen en waar ze naartoe zou kunnen gaan, neemt zij evenmin weg dat het niet aannemelijk is dat ze geen enkele poging ondernam en zelfs niet nagedacht heeft om zich hierover verder te informeren. Voorts verwijst zij nog naar algemene informatie waaruit volgens haar blijkt dat er in Irak geen opvanghuizen bestaan voor vrouwen die zich in een gevaarlijke situatie bevinden, de opvanghuizen opereren binnen een ongedefinieerd juridisch kader en kwetsbaar zijn voor politie-invallen en de politie haar naar huis teruggestuurd zou hebben aangezien deze zich niet mengt in familiale aangelegenheden, doch doet hiermee geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat blijkt dat op het moment dat de beweerde

problemen zich voordeden in Irak, zij zich hierover niet informeerde, en zij evenmin aan haar broer of buurvrouw verdere hulp vroeg. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet beoordeeld of deze oplossingen al dan niet effectief of toegankelijk zijn, maar wordt louter terecht vastgesteld dat het opmerkelijk is dat verzoekster er zelf nooit over had nagedacht te vluchten of hiertoe enige pogingen ondernomen had.

Verder stelt zij, wat betreft de hulp die haar broers hadden kunnen bieden, dat haar broers herhaaldelijk geprobeerd hebben te onderhandelen met haar oom, doch zonder resultaat, maar blijkt dit niet uit haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, daar zij stelt dat haar broers haar niet konden beschermen en zij zeiden dat ze niet kunnen betwisten wat haar oom besliste. Verzoekster ontkende zonder meer dat haar broers geprobeerd hebben om te onderhandelen met haar oom (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Dat zij thans in haar verzoekschrift het tegendeel voorhoudt, ondermijnt haar geloofwaardigheid in ernstige mate.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende uiteengezet aangaande het handelen van verzoeksters oom en verzoeksters verklaringen inzake haar vertrek en reisroute:
"*Verder stelt u het handelen van uw oom weinig aannemelijk voor. Zo zou hij na de stammenovereenkomst naar u gekomen zijn en gezegd hebben dat u zich moest klaarmaken en dat hij u de volgende dag zou meenemen naar de andere familie (CGVS, p.13). Dat hij u na deze mededeling echter wederom zonder enige concrete supervisie in uw huis achterliet, houdt geen steek. U had in het verleden volgens uw verklaringen reeds verschillende keren huwelijksaanzoeken geweigerd, waardoor reeds klaar en duidelijk was dat u niet wilde trouwen. Bijgevolg was het risico op ontsnapping na dergelijke mededeling dan ook wel zeer groot. U kon dergelijk huwelijk onder de praktijk van fasliya immers niet zomaar weigeren. Dat hij dan ook geen enkele voorzorgsmaatregelen nam door u minstens mee te nemen naar huis zodat hij kon toezien op uw aanwezigheid, strookt op geen enkele manier. Zeker daar dergelijke stammenovereenkomst voor hem dermate belangrijk was gezien zijn zoon de schuldige was in deze situatie. Indien hij u bijgevolg niet zou kunnen overleveren, zou hij dan ook in zeer grote problemen terecht komen en zou de stammenovereenkomst niet kunnen worden uitgevoerd. Dat hij hier dan ook niet op geanticipeerd zou hebben met uw verleden, rijmt niet, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit haalt. Tevens dienen grote vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaringen inzake uw vertrek en reisroute. Zo verklaarde u dat de familie van uw buurvrouw, oude vrienden van uw ouders, u hielpen om uw vertrek te regelen en zelfs een deel van uw reis betaalden (CGVS, p.14). Gevraagd waarom zij u zo'n grote gunst zouden doen, stelde u dat ze uw moeder en vader kenden, hielden van hen en uit liefde voor uw ouders besloten u te helpen. Dat deze familie echter danig groot risico zou nemen louter uit een oude liefde voor uw ouders, lijkt wel zeer disproportioneel. Enerzijds is het hierbij merkwaardig dat ze zomaar zouden ingaan tegen de stammencultuur, die zo aanwezig is volgens uw verklaringen in Irak en boven de gewone wet staat (CGVS, p.13). Anderzijds kunnen hun daden weinig in overeenstemming worden gebracht met de problemen die ze zouden kunnen krijgen indien hun steun voor u aan het licht zou komen. Deze problemen zouden immens zijn, daar ze volgens uw verklaringen na uw vertrek ook niet meer wilden dat u hen contacteerde zodat niets zou uitlekken (CGVS, p.15). Dat ze voor u dan ook alles op het spel zouden zetten, kan weinig overtuigen. Voorts gaf u aan dat er met de smokkelaar afgesproken was om naar het Verenigd Koninkrijk (VK) te gaan, daar u schrik had dat uw oom u in België zou vinden en doden (CGVS, p.9). Hoe de kans echter groter was dat uw oom u in België zou vinden dan in het VK blijft een raadsel. Bovendien kwam u uiteindelijk toch in België terecht, maar zijn uw verklaringen hieromtrent weinig aannemelijk. Zo zou de smokkelaar een ticket zijn gaan kopen voor de boot, maar kwam hij nooit meer terug (CGVS, p.10). Wanneer u op dat moment iemand in de buurt in het Arabisch hoorde telefoneren, vroeg u waar u was en zei deze persoon u dat u in België was. Vervolgens hielp deze persoon u door te bellen naar uw schoonbroer en zus. Toen u vervolgens zag dat uw zus ziek was, besloot u toch in België te blijven. Vooreerst dient bemerkt te worden dat uw verhaal samenhangt met wel zeer veel toevalligheden. Dat u net toevallig in België wordt achtergelaten door de smokkelaar zonder dat u hiervan op de hoogte was terwijl uw zus hier verblijft, doet ten zeerste bevreemdend aan. Tevens zou u geen enkel land noch enige plaatsnaam kennen van de plekken waar u passeerde op uw reisroute (CGVS, p.9-10, 18). Dat u echter geen enkele notie heeft van het land waar u een tussenstop maakte op uw vliegreis, noch van het land waar u met het tweede vliegtuig landde, is ongeloofwaardig. Zelfs indien u de taal van deze landen niet zou spreken, zijn er genoeg momenten of aanwijzingen waarvan u dit zou kunnen afleiden of opmerken. Dit wordt immers meermaals afgeroepen in het vliegtuig en staat voldoende in het Latijnse alfabet geafficheerd in het merendeel van de luchthavens of landen. Ook het gegeven dat u geen enkele notie had van het feit dat u plots in België was, houdt geen steek. U lijkt zich dan ook te verschuilen achter onwetendheid om de ware toedracht van uw reisroute te verbergen, hetgeen uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Het CGVS merkt nog op dat het ook wel zeer toevallig is dat u net in België komt op een moment dat uw zus uw hulp in haar gezin goed kan gebruiken. Het vermoeden bestaat dan ook dat u naar België bent gekomen om uw zus te helpen in haar huidige situatie.*"

Verzoekster kan niet overtuigen waar zij, ter verklaring van het feit dat haar oom haar na het sluiten van de stammenovereenkomst op grond waarvan zij zou worden uitgehuwelijkt achterliet zonder supervisie, aanvoert dat zij heel zwak was en geen contact had met de buitenwereld, daar blijkt dat haar broers en hun vrouwen bij haar thuis woonden en haar vriendin wel naar haar huis kon komen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 6 en 14). Waar zij stelt dat haar oom haar niet kon meenemen naar zijn huis aangezien zijn zoon daar woont en het niet gepast is dat een vrouw elders gaat wonen, neemt verzoekster niet weg dat haar oom wel in verzoeksters huis enige supervisie had kunnen voorzien of andere maatregelen had kunnen nemen teneinde het risico dat verzoekster zou ontsnappen, waarvan haar oom zich niet onbewust kan zijn geweest, te beperken.

Wat betreft de hulp van de familie van verzoeksters buurvrouw, voert verzoekster (*post factum*) aan dat haar ouders "*heel veel goede dingen gedaan (hebben) voor de buurvrouw en de buurvrouw (…) niet (wist) hoe ze de familie van verzoekster konden bedanken voor alle goede dingen die de ouders hebben gedaan*". Verzoekster concretiseert dit niet verder en maakt niet duidelijk wat deze 'goede dingen' dan wel zouden zijn, waardoor zij niet kan overtuigen dat dit de familie van de buurvrouw ertoe gebracht zou hebben dergelijk risico te nemen. Haar betoog dat dit een berekend risico is en net omdat ze in de problemen zouden kunnen geraken, niemand zou verwachten dat ze in staat zouden zijn om haar te helpen, is niet ernstig, daar dit een louter omkeren betreft van de logische gevolgtrekking van de adviseur van de commissaris-generaal. Verder is haar toelichting in haar verzoekschrift waar ze stelt dat de reden dat de familie geen contact meer wou met verzoekster was om te vermijden dat de buurvrouw als verdachte zou worden aangeduid tegenstrijdig met haar verklaring dat haar zus contact heeft opgenomen met de buurvrouw om haar uitgebreid te bedanken en gerust te stellen dat verzoekster het goed stelt in België, zoals ze vervolgens in haar verzoekschrift stelt.

Waar verzoekster ter verschoning van het feit dat zij niet wist dat zij in België was aanbeland, aanvoert dat zij niet in de mogelijkheid was te luisteren naar wat er in het vliegtuig werd gezegd, beperkt zij zich tot een algemene bewering die zij geenszins concretiseert, laat staan aannemelijk maakt. Zij kan evenmin overtuigen waar zij *post factum* stelt dat ze met niemand mocht spreken van de smokkelaar, daar er, zelfs zo dit het geval zou geweest zijn, nog steeds verwacht kan worden dat zij in de luchthavens op haar route enige notie meekreeg van de plek waar ze zich bevond. Haar bewering dat ze niet kan lezen, noch kan schrijven, kan niet worden aangenomen daar uit haar eerdere verklaringen blijkt dat zij tot het eerste middelbaar naar school is gegaan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verder herhaalt verzoekster louter dat zij niet naar België wou komen om haar zus niet in de problemen te brengen en dat de afspraak met de smokkelaar was om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan, maar de smokkelaar zich op het laatste moment bedacht heeft en verdwenen is, waarmee zij niet *in concreto* afbreuk kan doen aan het bovenstaande.

Aangaande de door verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende uiteengezet:
"*De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De overlijdensakte van uw moeder en de foto's en de video inzake de explosie waarbij ze om het leven kwam, staven louter uw moeders overlijden, hetgeen hier niet betwist wordt. Het nieuwsbericht waarin gesproken wordt over een vrouw die gedood werd, omdat ze thuis was weggelopen, toont niet aan dat u zou weggelopen zijn van huis, noch dat elke weggelopen vrouw zou gedood worden. Dit nieuwbericht levert dan ook geen bewijswaarde voor uw persoonlijke asielmotieven. De foto die u voorlegde waarop u te zien bent in bedekte kledij toont op geen enkele manier aan dat u onderdrukt werd door uw oom. Deze foto kan van eender welk moment dateren waarop u evengoed eenmalig deze kledij zou gedragen hebben. Voorts legde u ook foto's neer waarop u te zien bent met verschillende blauwe plekken. Waar het CGVS geen afbreuk wenst te doen aan de ernst van dergelijke blauwe plekken, dient aangestipt te worden dat deze foto's geenszins een bewijs leveren voor de oorzaak van deze blauwe plekken. Ze kunnen dan ook niet aantonen dat ze veroorzaakt werden door uw oom. Waar u nog enkele medische attesten en foto's voorlegt inzake uw zus haar ziekte en enkele attesten die bevestigen dat u een grote hulp bent in haar gezin, dient zoals supra opgemerkt worden dat de medische situatie van uw zus, noch uw hulp, hoe lovenswaardig ook, geen uitstaan heeft met internationale bescherming. Dit geldt evenzeer voor de documenten en foto's inzake uw activiteiten in België. Waar uw engagement als vrijwilliger bij verschillende organisaties geprezen wordt, en u lessen Nederlands volgt, betekent dit wederom niet dat u bij een terugkeer naar Irak een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, hetgeen het voorwerp uitmaakt van de procedure van internationale bescherming*."
Deze motieven zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet worden betwist, door de Raad overgenomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster thans bij haar verzoekschrift meerdere stukken voegt die raken aan de kern van haar vluchtrelaas en de aanleiding voor haar vertrek uit Irak, met name de verzoeningsovereenkomst die haar oom zou hebben besloten met een andere stam en op grond waarvan verzoekster zou worden uitgehuwelijkt aan een lid van die andere stam (stukkenbundel verzoekster, stuk 23), een arrestatiebevel dat zou zijn uitgevaardigd tegen verzoeksters neef na haar vlucht (stukkenbundel

verzoekster, stuk 25) en het verdict na een bijeenkomst van verzoeksters oom met andere stamhoofden, met name dat verzoekster vogelvrij is verklaard (stukkenbundel verzoekster, stuk 26). Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het niet makkelijk was om deze documenten te verzamelen, doch blijkt dat zij na ontvangst van de bestreden beslissing contact heeft opgenomen met haar broers in Irak met de vraag om de nodige bewijsstukken te verzamelen die haar verklaringen kunnen ondersteunen en dat dit dan toch mogelijk was. Verzoekster, op wie de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure alle documenten in haar bezit die kunnen dienen ter staving van haar verklaringen neer te leggen dan wel de nodige inspanningen te leveren om bewijskrachtige documenten te verkrijgen en neer te leggen, kan de laattijdige neerlegging van voormelde documenten dan ook niet verschonen. Zij benadrukt doorheen haar verzoekschrift herhaaldelijk, onder verwijzing naar algemene informatie in dit verband, de conservatieve Iraakse cultuur en het belang van de familiale en patriarchale structuren, alsook de verwachting dat vrouwen en jongere mannen gehoorzamen aan de mannen die verantwoordelijk worden geacht binnen het gezin of de clan. Dit in acht genomen, alsook verzoeksters verklaring dat haar broers ook moesten gehoorzamen aan de wil van hun oom (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) en haar toelichting in haar verzoekschrift dat haar broers aanvankelijk heel erg boos op haar en teleurgesteld in haar waren aangezien het feit dat zij was weggelopen veel problemen met zich meebracht voor de familie en de eer van de familie gekrenkt was, is het niet aannemelijk dat haar broers ineens een bocht van honderdtachtig graden zouden hebben gemaakt en thans het beste met haar zouden voor hebben. Dat zij haar nu zouden willen helpen met haar beschermingsaanvraag door het sturen van documenten, en op die manier niet alleen lijnrecht ingaan tegen de wil van hun oom maar bovendien ook handelen in strijd met hun eigen belang bij een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, nu het feit dat zij gevlucht is ook hen te schande en in de problemen heeft gebracht, tast de geloofwaardigheid van de problemen die verzoekster in Irak met haar oom stelt te hebben gekend en die zij vreest bij terugkeer op fundamentele wijze aan. Minstens mag van verzoekster worden verwacht dat zij deze merkwaardige gang van zaken concreet kan duiden in het licht van haar eerdere verklaringen en de objectieve landeninformatie waarnaar zij verwijst, doch zij blijft daartoe in gebreke.

De vaststelling dat verzoekster de laattijdige neerlegging van voormelde documenten, namelijk pas in het kader van haar beroep tegen de bestreden beslissing, niet op dienstige wijze verschoont of verklaart, is van aard de bewijswaarde ervan in belangrijke mate te relativeren. Bovendien zijn dit allemaal kopieën en geen originele stukken, waarbij de Raad erop wijst dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er in Irak en zelfs daarbuiten veel corruptie is bij het verstrekken van Iraakse documenten en dat er veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "*Irak: corruptie en documentenfraude*" van 22 september 2025). Waar verzoekster bijkomende foto's voegt aangaande de slagen die ze gekregen zou hebben van haar oom, wijst de Raad er in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal op, zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van dergelijke blauwe plekken, dat deze foto's geenszins een bewijs leveren voor de oorzaak van deze blauwe plekken (stukkenbundel verzoekster, stukken 7 en 10). Wat betreft de verklaringen van haar broers en schoonzus die verzoekster neerlegt (*Ibid.*, stukken 31-33), wijst de Raad erop dat, zelfs zo zou worden aangenomen dat zij effectief afkomstig zijn van verzoeksters broers en schoonzus, deze een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en er dan ook geen objectieve bewijswaarde kan aan worden toegekend. Verzoekster legt verder foto's neer van haar zus, een attest van gezinssamenstelling, enkele verklaringen en een document betreffende een afspraak van haar zus in het ziekenhuis (stukkenbundel verzoekster, stukken 34, 36 – 44); aanvullende nota verzoekster neergelegd ter terechtzitting, stuk 3), doch doet hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat, hoewel niet betwist wordt dat verzoekster een grote hulp is voor haar zus en haar gezin, dit geen uitstaans heeft met haar verzoek om internationale bescherming.

Voorts stelt verzoekster tot een sociale groep te behoren omwille van haar positie als alleenstaande vrouw en dat er haar omwille van haar gedrag een afwijkende geloofsovertuiging zal worden toegeschreven. Zij voegt tevens algemene informatie aangaande de situatie van vrouwen in Irak (stukkenbundel verzoekster, stukken 8, 9, 13 - 19, 21, 27 – 30, 22 en 35). Nog daargelaten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen in Irak, wijst de Raad erop dat, hoewel de specifieke situatie van vrouwen in Irak niet ontkend wordt, uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat elke vrouw in Irak het risico loopt het slachtoffer te worden van vervolging. Zij dient haar vrees voor vervolging in dit kader dan ook *in concreto* aan te tonen, waartoe zij in gebreke blijft.

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift verder op haar leven in België, waarbij ze benadrukt dat ze in België kan kiezen welke kleren ze draagt, ze hier geen hoofddoek hoeft te dragen, ze veel vrijwilligerswerk heeft gedaan en hier naar school gaat. Ze voegt hierbij verschillende verklaringen en documenten, waaruit blijkt dat zij als vrijwilliger werkt, een sociale jonge vrouw is die aangenaam en betrokken is in haar relaties, zij meegaat op uitstappen en zij naar school gaat om Nederlands te leren, zoals ze in haar verzoekschrift stelt (stukkenbundel verzoekster, stukken 45-51). Hoewel hieruit verzoeksters inspanningen blijken om haar leven in België te organiseren en vorm te geven, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekster dermate geïntegreerd is in de Belgische samenleving dat van haar niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze zich bij terugkeer naar Irak opnieuw aanpast aan de aldaar geldende regels en normen. Het enkele feit dat

verzoekster in België bepaalde vrijheden geniet in haar privé- en sociaal leven die ze zal moeten opgeven in geval van terugkeer naar Irak houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, noch kan dit beschouwd worden als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts laat verzoekster de volgende motieven van de bestreden beslissing onverlet:
"*Waar u nog opwierp dat u in Irak ook gedood zou worden door uw oom daar u weggelopen bent van huis, dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u zomaar wegliep van huis daar u de oorzaak van uw vermeend weglopen niet aannemelijk maakt. Bijgevolg kan u evengoed met medeweten en de goedkeuring van uw familie naar het buitenland zijn gestuurd. Er kan dan ook geen vrees in uw hoofde bij een terugkeer worden vastgesteld gelinkt aan dit vermeend weglopen van huis.*
Wat betreft de situatie waarin u een grote hulp vormt voor uw zus haar gezin gezien haar ziekte, bemerkt het CGVS, hoe lovenswaardig dit ook is, dat dit geen uitstaan heeft met de procedure van internationale bescherming."

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Irak, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt Irak te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in (oud) artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Irak.

3.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in (oud) artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. Verzoekster maakt immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijk problemen die ze de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

3.3.5.3. Overeenkomstig (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Aangaande de veiligheidssituatie in verzoeksters land en regio van herkomst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteengezet:

"*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op https:// www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247 of https://www.refworld.org) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024 of https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak._veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of https://www.cgvs.be/nl). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van

de orde. Prolraanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (ISIS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.
De dreiging die uitgaat van IS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. De laatste terroristische aanslag was in januari 2021, toen twee zelfmoordterroristen 32 mensen doodden. Volgens het EUAA rapport "Security Situation", dat de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bestrijkt, heeft ISIS nog steeds bolwerken in het Tarmiya-district, ten noorden van Bagdad, en voert het lichte aanvallen uit op ISF in de vorm van moordaanslagen of hinderlagen met handvuurwapens en geïmproviseerde explosieven (IED's). Om nog onbekende redenen is het Tarmiya-district een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt ISIS er nog steeds in zijn cellen in het noorden van de Bagdadse gordels te bevoorraden.
Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.
Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.
De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen.
Vanaf oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten reageerden hardhandig op degenen die betrokken waren bij de protesten tegen de regering. Er braken gewelddadige botsingen uit tussen demonstranten enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Rond maart 2020 verloor de protestbeweging aan kracht door de gezondheidscrisis in verband met de Covid-19-epidemie, waardoor het aantal demonstranten op straat sterk afnam. Kleinschalige demonstraties bleven plaatsvinden, soms gepaard gaand met geweld, tot 2022. Deze protesten eindigden in augustus, nadat demonstranten het parlement en het presidentiële paleis waren binnengedrongen als reactie op de terugtrekking van Moqtada Al Sadr uit de politiek en om te protesteren tegen de mogelijke benoeming van Al Sudani tot premier. Hierna is de beweging volledig tot stilstand gekomen en kunnen de demonstraties tot het verleden gerekend worden. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.
Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaken is echter zeer laag gebleven. Sinds januari 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten geleidelijk afgenomen en bedraagt nu minder dan 20 per maand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiitische milities en criminele organisaties achter politiek en crimineel geweld zitten, zoals ontvoeringen en afpersing.
Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en de provincie Bagdad betreft, zullen er op 31 december 2024 naar schatting 96.216 terugkerenden en 42.000 ontheemden zijn in de andere provincies van het land.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Bagdad wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.
Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.
In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.
U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoekster voegt bij haar aanvullende nota neergelegd ter zitting informatie aangaande de algemene situatie in Irak en enkele recente veiligheidsincidenten doch doet hiermee niet *in concreto* afbreuk aan de bovenstaande analyse waaruit blijkt dat de huidige situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het door haar aangehaalde reisadvies van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken is bovendien enkel bestemd voor reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming (aanvullende nota verzoekster neergelegd ter terechtzitting, stuk 2). Wat betreft de foto's die verzoekster bij haar aanvullende nota voegt van het huis van haar broer, dient de Raad vast te stellen dat uit deze foto's niet kan afgeleid worden dat dit effectief het huis is van haar broer, noch kan de oorzaak van de vermeende schade objectief worden vastgesteld (*Ibid.*, stuk 1). Hoe dan ook doet dit evenmin afbreuk aan de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing.

3.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU, waarvan (oud) artikel 48/4, § 2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op

ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

3.3.7. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in (oud) artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. WILLAERT